

Trieszt, 2016.03.12-15.

Résztvevők: Bongyor, Gomba, Kanizsay György, Mónus Zsófia, Bekő Katinka, Pázsit, Viktor bá, T. Zsófi, Kriszta, Ferike, Tege, K. Zsófi, K. Tomi, Nóri, Imre, Adria, Joe, Réka

2016.03.11. Indulás. Imre nem sokkal fél7 előtt jött értünk, iránya budaörsi benzinkút, hogy Tomiéktól át tudjunk venni némi cuccot, mivel négyen kicsit szűkösen voltak az Ignisben. Végül fél óra várakozás után tovább indultunk, mivel nagyon nem akartak megérkezni, meg a telefonban azt mondták, mégis elérnek (hogyan éltek anno mobil nélkül?...)

M7-es, Tornyiszentmiklós, a szlovén matricából sajnos a drágábbat kellett megvenni, mert a kocsik orrmagassága a szlovénok szerint 130 cm-nél több, Imre szerint max. 127, szóval vándor, ki arra jársz nagyobb kocsival, nézz utána. De legalább sikerült Gorenjkát szerezni :) Valamikor éjjel utolsóként megérkeztünk a bivakhelyre, a többség még ébren volt. Sajnos elég erős szél fújt – a Bora is épp erre járt – utólag hallottam, hogy a horvátoknál viaduktokat zártak le ugyanekkor, szóval ehhez képest mi még jól jártunk.

2016.03.12. Reggel még mindig megvolt a Bora.

Mivel a Ferneti kemping kezdett vállalhatatlanná válni, Kriszta keresett egy másik kempinget a közelben. Így megnéztünk egy lehetséges célpontot Opicinában, a levelezés alapján jónak tűnt, de meg akartunk vizsgálni, mielőtt odacsődítjük a többi 3 kocsit. Első ránézésre elfogadhatónak tűnt, Ferike gyorsan lecsekkolta a mosdót is és meg volt vele elégedve. Kellemes meglepetésként ért, hogy a recepciós beszélt angolul. Bonuszként a kemping előtt parkolóból ötcsillagos kilátás nyílt Triesztre és a tengerre, viszont itt aztán tényleg durva volt a szél.

Miután megmutatták a sátorhelyet – mint kiderül, ilyenkor még nincs nyitva a valódi sátrazós rész – gyorsan összepakoltunk az aznapi barlangra, az Abisso Del Colle San Primo nevű kisebb barlangra, aminek a térképén egy hatalmas cseppkőbűb díszelgett. Tomiék a Martel felé vették az irányt. A cucc elosztása után gyorsan elszaladtunk az Eurospin-be a szokásos finomságokért, majd irány Gabrovizza és a barlang.

Első körben a kötelek nélkül elbattyogtunk megnézni a lyukat, hogy merről optimális megközelíteni. Az látszott, hogy nincs agyonnittelve, de seba, visszatérve Kriszta nekilátott beszerezni. Pakolásakor nem sok csavart raktunk el, és mit ad Isten, ezt kivételesen dübellel építették ki. Mindjárt az első terem alján találtunk egy remek szűkületet, ami egy még remekebb hasadékban folytatódott, amit különösen élveztem a kontaktossá vált fejlámpámmal. De legalább az alján ott is volt a térképen jelzet gigacseppkő meg 2-3 testvére, szóval nem derült ki, hogy konkrétan melyiket rajzolták le. Kriszta becélolta a végpontot, és hogy ne legyen jó, 1 m-re egy párkánytól elfogyott a köté, a másik bag meg nálam volt, amit mégse akartam utána gravitációsan küldeni, így helyet cseréltünk, beraktam egy elhúzást egy bent hagyott nittre, ami tőcsavarostul forgott. A továbbjutást egy szép kövér cseppkőoszlopról sikerült megoldani. Jól bemászáltuk az alját, majd irány kifelé.

Kint már sötétedett, de elég jó időben visszaértünk a kempingbe, megint utolsóként.

A Bora még mindig megvan, a másnapi Skilan-os csapat gyorsan eltette magát a korai kelés miatt.

2016.03.13. Reggel repülőrajt, nehogy elkéssünk, illetve hatalmas tempóban eljutottunk a kemping előtti parkolóig fényképezni. Ferike jól beleállt, aztán uzsgyi.

Sikerült időben a megbeszélt helyre érkezni, Enrico kocsija már ott volt, aztán őt magát is megtaláltuk. Szemmel láthatóan örült, hogy csak 8-an akarunk lemenni, bár tudta, hogy a nagyaknához hoztunk cuccot. Mondjuk a Pinti-féle házi pálinkának még jobban örült.

Végre kiderült, hogy mitől szén-dioxidos a barlang: a felső részekben valahol van egy szerves anyagot tartalmazó réteg, ami folyamatosan bomlik, vagyis ezért sokkal rosszabb a levegő a fenti, ácskapcsos részen, mint magában a Nagy-aknában. A Borának legalább ennyi haszna volt, hogy a növekvő légnyomás szépen visszanyomta kőzetbe szén-dioxidot, így egész jó volt most a levegő az egész barlangban.

Sajnos a fóliasátrat valami kedves helyi feljelentése okán Enricoéknak le kellett bontani, így kénytelen voltunk a kocsiknál öltözni. Remélem, megkapják az engedélyt, hogy visszarakják, olyan jó volt az ott. Meg furcsa volt a Skilan előtti gödör így üresen...

Ferike hőiesen magára vállalta a beszerelést, így hamar neki is vágott a létrasornak. Engem egy kicsit nyomasztott, hogy egyedül volt ember a 6,4 km-es rendszerben...Végül sikerült utolérni, a fényképezkedés kissé lelassította a bandát.

Az Nagy-akna alján kettéváltunk, Viktor, Zsófi, Tomi és Nóri a Galéria felé indult, Kriszta, Ferike, Imre és én a drótköteles ág felé vettük az irányt.

Az egyik terembe bebújva ordas benzinkút-szag fogadott minket: megtaláltunk annak a

kőzetnek a darabjait, ami elgázosítja a barlangot. Sajnos nem hoztunk ki belőle, de Kriszta komolyan elgondolkozott, hogy meggyújtja a karbiddal, de aztán arra jutottunk, hogy nem kéne, mert ciki lenne belobbantani a barlangot. A bűdös kővön kívül találtunk korongot (erről már van elméletem, hogy

képződik!), itt cseppkövet, tavat nagy kalcitokkal és olyan párkányt, ahol látszott, hogy több cseppkő már nem is férne el.

Végül egy szakadt létrás felmászás előtt szavaztuk meg, hogy ez legyen a túra végpontja, hogy időben visszaérjünk és Enrico se küldje

ránk a helyi mentőszolgálatot.

Térkép híján nem tudtunk, hogy kb. félóránnyira voltunk a végétől, és még bele is fért volna, mert visszafelé valahogy gyorsabban ment a túra. Inspirálólágot hatott, hogy ha mi érünk előbb a Nagy-aknához, akkor nem nekünk kell kiszerezni. Sajnos a fix kötelekkel voltak problémák, az egyik a csomó fölött nem sokkal, a másik a csomó alatt volt megpukkanva, utóbbit sikerült kikötni, de addigra mind a négyen fel és Ferikre már le is ment rajta. Lassan ráférne egy kötélcsere a barlangra...

A Nagy-akna alján már csak Tomi üldögélt, mert nagyon ki akarta szerelni, a többiek meg nem sokkal voltak felette a falon, szóval kb. sikerült egyszerre visszaérni.

Kb. 8-ra mind kint voltunk a felszínen a Borával körbeölelve. Imre bemelegítette kocsit mire a kiszerező csoport odaért, szélcsend, meleg, mi kell még?

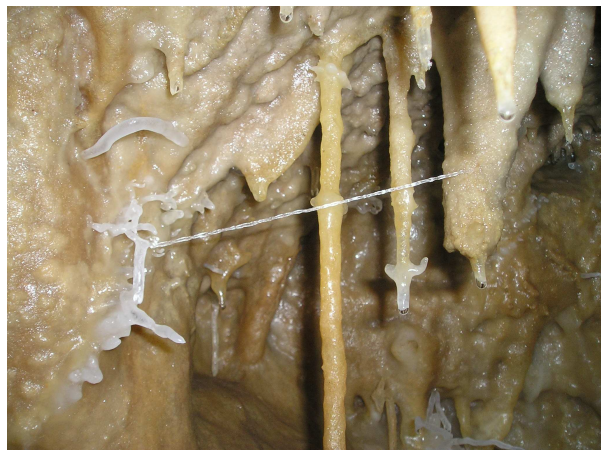
A kempingben közös borozás mellett beszéltük át a nap eseményeit, majd mikor kb. mindenki összegyűlt, Joe bejelentette, hogy megkérte Réka kezét, aki igent mondott :)

2016.03.14. Ádám Zsolt információi szerint a Kriszta által évekkal ezelőtt kinézett Fessura del Vento mégisincs lezárva, így aznapra becéloltuk a számunkra teljesen ismeretlen kb. vízszintes barlangot. Reggel megnéztünk pár videót, hogy mennyi kötel kell, meg mi is a helyzet a bejárattal.

Megindultunk 2 kocsinyian a Val Rosandra felé, mivel belefutottunk egy útlezárásba, és a kerülőutat jó olaszosan csak a lezárásnál jelezték, megtettünk pár kört, mire sikerült lejutni Draga-ba. Innen átbattyogtunk a helyi bicikliútra, amit egy régi kisvasút pályáján hoztak létre. Ez is jó olaszos volt: sétálók, bringások békésen egymás mellett, a kilátás a völgyre első osztályú, a másik oldalon meg két mászópár dacolt az idővel. A Bora végre vesztett az erejéből. Nagy nehezen meglett a barlang is, meg benne a vasajtó, ami valóban nem volt bezárva, csak reteszelve. Szóval csak bejutottunk!

Az ajtó mellett volt egy táblácska, miszerint minden héten visznek le vezetett túrákat, csak szólni kell a kezelő egyesületnek. Ebből úgy gondoltuk, hogy nem lesz bonyolult a barlang. Az első kötél nem volt az valóban. Innentől kezdődött a csúszkálás a falon, a kötél és a földön. A fix kötelek nem nagyon látszottak ki a sár alól, plusz a majomhíd egyik tagja középen meg volt pukkanva – korábbi fotók tanúsága szerint itt valaha volt egy drótkötél, aminek most nyomát se találtunk. Kriszta kiszúrta a „Ramo del Lago Azzurro” nevű helyet és ezt találtuk:

A másik oldalon meg egy patakocska folyt, a végén mini vízeséssel és szifonnal, amibe senki nem akart belefeküdni, így ez lett a

túra végpontja.

Kifelé menet benéztünk egy oldalágba, ahol olyan heliktitek nőttek, amelyet másik barlangban még nem nagyon láttam (na jó, talán a Szabadsággal azért vetekszik), pl. ez a vízszintes példány, ami a fizikát megtagadva egy cseppkő és egy másik heliktit közé nőtt.

Kissé elázva és igen sárosan folytattuk az utat kifelé, az elpukkant majomhídon többen akrobatákat megszégyenítő technikával evickéltünk át, majd úgy döntöttünk, hogy a pizza fontosabb, így nem másztunk fel az út közben látott köteleken (meg ki tudja, azok milyen állapotban vannak).

Visszatérünk a kempingbe, majd gyors szütytögés után (négyen pl. megnéztük a kemping alatti világháborús alagutakat, amelyek az öbölre nyílnak) felsorakoztunk a pizzázó megközelítéséhez. Némi vita volt, hogy hova menjünk, mert Ferike megbeszélte egy találkozót Ádám Zsolttal egy Trieszt-közi pizzázóban, míg többen inkább Opicinába mentek volna. Végül győzött a közösség-építés szelleme, irány Trieszt. Mivel az eredetileg kiválasztott étterem zárva volt, így elgurultunk Zsoltért, aki elnavigált egy másik étetőbe. Imre ismét fittyet hányt a fizikára, olyan szűk utcákon véste át egy-egy laza mozdulattal a Hiace-t, hogy csak lestünk.

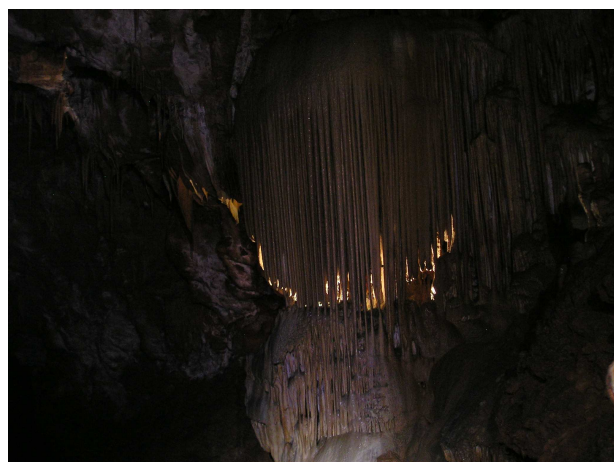
A pizzériában figyelmesen külön terembe ültettek minket, bár sajnálkozásukat fejezték ki, hogy nincs TV a helyiségben, és nem tudjuk a meccset nézni, de gyorsan megnyugtattuk a pincért, hogy semmi baj, túléljük. A calzone örület végigvonult a csapaton, nem is kellett csalódnunk: hatalmas és igen ízletes volt mind. A többség sikeresen megküzdött a tekintélyes méretű vacsorájával, páran ráküldtek némi desszertet is, majd befejezésül a ház ajándékként kaptunk egy üveg limoncello-t.

Lefelé jövet Imre és Feri abban maradt, hogy visszafelé Ferike vezet, hogy Imre sörözhessen. Zsoltot hazavittük, de addig volt egy-két igen szűköcske szakasz, ahol őszintén szólva, eléggé be voltam parázva, hogy elsodrunk valamit, de szerencsésen visszaértünk a kempingbe, ahol Ferike már annyira belejött a vezetésbe, hogy a sátrakig lement a kisbusszal (szintén nem túl széles szakasz). Mondjuk a parkoláson még lehetett volna csiszolni.

2016.03.15. Levezetésül Kriszta kinézett egy kisebb barlangot, a Ternovizza-t. A leírás szerint egy 21 m-es és egy 32 m-es akna van benne, így ennek megfelelő mennyiségű kötéllel indultunk neki. A barlang száját egykor világháborús bunkernek használták, így kőből kivájt lépcső vezetett le a bejárati terembe.

Mióta Kriszta erre járt, ragasztott ringekkel kiépítették az első aknát, aminek az aljából szépen látszik a másik bejárat, egy fás, bokros széles aknaszáj. A következő teremben elértük a cseppkőorgonákat, ami mögé Imre betette a fényvetőjét. Ellenfény nélkül, mint egy sárkány szája, amiben fortyog a tűz.

Ugyanebben a teremben két hatalmas cseppkőoszlop díszelgett, meg cseppkőlefolyás, állócseppkő, függő-cseppkő, a falakon több foltban heliktit-csomók, mostanra kiszáradt tetarátá medencék, meg ami kell.

A következő teremben már volt aktív medence, Ferike talált egy igen mókás felmászást egy cseppkölefolyn, ahol le tudtuk vezetni felesleges energiáinkat. Lejönni már nem nagyon akart, aki végre feljutott, Imre meg gyorsan rápihent a hazaútra.

Joe-ék közben megtalálták a leírásban jelzett 32 m-es „aknát”, csak hogy ebbe nem kellett köté, mert le lehetett mászni kényelmesen. Legalább ezt a kötelet se kell majd kimosni.

Kriszta még gyorsan le mászott egy lyukba, hátha van tovább, Tomi meg felfedezte, hogy a giga cseppkölefolyn igazából üreges, valamennyire be lehet látni alá.

Lassan kiszivárogtunk a barlangból, Tomi kiszereelt, Ferike meg Nóri az akna bejáraton távozott a rendszerből, mert miért ne. Mondjuk, ha onnan kiesnek, lett volna idejük végiggondolni, hogy ez most nem jött össze...

Mielőtt átléptük volna a határt, beszaladtunk újra az Eurospinbe további finomságokért. Tege biztos, ami biztos vett fél kiló prosciutto-t, meg még egy kicsit külön az útra, nehogy éhen haljunk. Meg némi tiramisut is. A boltban még összefutottunk Tomiékkel, nem vártuk meg őket, mert mi úgyis lassabban megyünk, és Budapest ugyanolyan messze van. Nagyon sok száz kilométer múlva mentek el mellettünk :)

Szlovéniában bementünk pisilni egy benzinkúthoz, ahol volt Gornejka, így otthonra is jutott belőle. Imre vett is a családjának ajándékba, hát, remélem ízlett nekik, mert egyébként marha édes és kell egy hangulat hozzá.

Végül sikerült hazaérni, de a kalandok folytatódtak szerdán a klubban, ahol megtörtént a kiscsoportos kötémosás, és ahol Kriszta Imrétől is és tőlünk is kérdezte, hogy nem láttunk-e 3 gombakonzervet és 3 gombabefőttet. Mindenki tagadott, és Ferike feltette a kérdés: a számla szerint ki lettek fizetve a gombák? Mint kiderült, nem, mivel Ferike valaki más kosarába rakta gombákat, az indulás körüli kapkodásban meg nem tűnt fel a hiányuk a kocsinál :)

Legalább lesz még miért visszamenni... :)